

Tombatossals

Butlletí del STEPV-Intersindical Valenciana

EXTRA FESTA PER LA LLENGUA

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ NÚM. 3 • ABRIL, 2004

La solidesa del model educatiu 25 anys, ben complerts, d'escola valenciana

1 *Vicent Pitarch i Almela*

Tombatossals és una publicació del STEPV-IV que pren l'apel·latiu del personatge mitològic nostrat, creat per Josep Pascual Tirado, que simbolitza la tenacitat i la intel·ligència davant les adversitats, i té com a finalitat construir un món més just i solidari.

Sumari

- [1] La solidesa del model educatiu.
- [2] Ara que té vint anys l'ensenyament en valencià.
- [5] Polítiques lingüístiques neoliberals al PV.
- [6] El secessionisme lingüístic i les escoles oficials d'idiomes.
- [7] Hem recuperat el dret a somiar.

collat

La participació oberta i activa d'Onda en la celebració magnífica de les Trobades 2004 d'ESCOLA VALENCIANA constitueix un testimonatge encoratjador de l'embranchida que han assolit les Festes de Primavera per la Llengua. Definitivament, la generositat cívica que conflueix en el fenomen esplendorós que protagonitza la Federació d'Associacions per la Llengua ocupa, ara mateix, un lloc preferent de l'avantguarda dins la dinàmica dels moviments associatius.

Enguany la convocatòria compta amb un plus d'oportunitat a causa del feliç anunci que desapareix l'amenaça de l'aplicació d'una llei orgànica que ha pretès passar davant la faç de la societat amb el reclam de la "qualitat educativa", una paradoxa manifesta per tal com més aviat constitueix una càrrega en profunditat contra els fonaments de l'edifici formidable que és avui l'escola valenciana.

Per a fortuna d'aquesta societat, el model educatiu que hem anat bastint al llarg de la darrera trentena d'anys es manté instal·lat al centre de les preocupacions de la ciutadania. No cal dir que em sembla saludable que continue en aquesta posició, la qual testimonia que l'Escola Valenciana –que comprèn tant el model educatiu que la identifica com la vasta xarxa cívica d'ensenyants, mares, pares i alumnes que la integren– és, a hores d'ara, un dels instruments més efi-

caços en la recuperació de la dignitat nacional del País Valencià i alhora una garantia sòlida de l'aprofundiment de la democràcia en aquestes latituds.

Es tracta, ara mateix, d'"avançar en la valencianització diària del nostre país", una fita que enclou com a condició indefugible el Compromís pel valencià. En aquesta direcció, des de totes les latituds del país emergeix el model lluminós que orienta l'estol de col·legis que desenvolupen i enriqueixen l'escola valenciana. El model educatiu valencià, com és ben sabut, s'identifica pel seu perfil d'escola activa, en sintonia oberta amb l'entorn físic i humà, creativa i crítica, no sexista ni autoritària, pública, laica i profundament arrelada a la identitat del país; en definitiva, vehiculada envalencià. No cal dir que és una escola compromesa amb la pau mundial i amb l'avanç dels processos democratitzadors, ací i arreu.

COM
PRO,
MÍS
PEL VALENCIÀ

Escola Valenciana avança consolidada, conscient del seu rol d'avantguarda social i oberta als nous reptes que sobrevenen en el món de l'educació.

Enmig de marors i bonances, Escola Valenciana avança consolidada, conscient del seu rol d'avantguarda social i oberta als nous reptes que sobrevenen en el món de l'educació. D'entrada, hi ha el factor, radicalment nou, de l'espectre ètnic que ara mateix acolorix les nostres aules amb un arc iris esplendorós de cultures i llengües. I, al mateix temps, hi ha el sotrac que ha produït en la metodologia clàssica de l'ensenyament la irrupció de les noves tecnologies. Certament, dos reptes imposants i alhora engrescadors.

Ara: no crec que vaja errat en considerar que justament l'escola valenciana es troba en condicions avan-

tatjoses per afrontar els nous temps, que es confirmen marcats per la globalització i la cibercomunicació. Justament en el tractament del multilingüisme i la interculturalitat hi disposa d'una experiència dilatada i rica, gràcies a la qual avui més que mai el seu model d'escola en valencià (la llengua nacional que ha de cohesionar una societat cada dia més multiètnica) emergeix com a l'única proposta raonable i eficaç perquè puguen ser assolits els objectius de normalització lingüística que estableix la llei d'Alacant. Es mire pel cantó que es vulga, no hi ha futur per a aquesta societat al marge de l'escola valenciana.

Ara que té vint anys l'ensenyament en valencià, ara que encara té força!

1 *Rafel Pérez i Sorlí*

La llei d'ús i ensenyament del valencià del 23 de novembre de 1983, en el apartat VI del seu preàmbul, afirma que la llei facilita "l'extensió del coneixement del valencià a tota la nostra societat ... i la recuperació i extensió del seu ús com un dels factors de retrobament de la nostra identitat com a poble..."

L'administració educativa va preveure inicialment el Programa d'Ensenyament en Valencià i el Programa d'Incorporació Progressiva, per tal d'aconseguir una competència lingüística igual en valencià i castellà, per a tots els alumnes.

Però ha estat així? S'ha aconseguit en els vint anys d'aplicació a les comarques de Castelló, el previst a la llei? Què ha passat en els diferents moments d'aplicació de la mateixa? Donen un cop d'ull al seu desenvolupament per les nostres comarques.

Des del curs 84-85 en que es va iniciar l'aplicació del Programa d'Ensenyament en Valencià (PEV) als

centres públics de Canet Lo Roig i La Jana (Baix Maestrat) i el CP Censal de Castelló (La Plana Alta), l'augment de centres i localitats que l'aplicaven ha estat molt alt.

Així el curs 85-86 s'incorporen 36 nous centres d'Infantil i Primària de les diferents comarques castellonenques: d'Els Ports (4), de L'Alt Maestrat (7), d'El Baix Maestrat (9), de La Plana Alta (5), de L'Alcalatén (4), de La Plana Baixa (7).

En la resta d'anys de la dècada dels vuitanta un total de 15 centres nous, de totes les comarques de Castelló on històricament es parla valencià, s'incorporen al PEV. Els centres educatius corresponen a localitats amb majoria d'alumnat valencianoparlant. La resta de centres aplicaven, com a programa de mínims, el Programa d'Incorporació Progressiva del Valencià (PIP), amb un tractament mínim del valencià.

La tasca entusiasta dels pares i mares, equips directius i claustrats, inspecció educativa i assessoria de valencià, col·lectius i entitats a favor de la nor-

La dècada dels noranta es va iniciar amb la incorporació d'un nou programa d'educació bilingüe, el Programa d'Immersion Lingüística, al Sistema Educatiu Valencià.

malització lingüística van permetre superar la inèrcia del sistema educatiu de treballar únicament en castellà, i així incorporar els primers programes en les dues llengües oficials del nostre sistema educatiu. Els primers passos estaven donats, salvant prejudicis sociolingüístics, actituds negatives, menyspreu pels nous programes encetats, l'escàs reciclatge lingüístic del professorat en valencià, pocs resultats estadístics d'aprenentatge bilingüe a les nostres escoles, etc.

La dècada dels noranta es va iniciar amb la incorporació d'un nou programa d'educació bilingüe, el Programa d'Immersion Lingüística, al Sistema Educatiu Valencià. Per ordre de 23 de novembre de 1990 es van catalogar centres d'Immersion aquells que escolaritzaven una majoria d'alumnat castellanoparlant, i que mitjançant una metodologia comunicativa, permetia atendre'ls inicialment en valencià, potenciant a la vegada la seua llengua familiar, per tal d'aconseguir alumnat bilingüe tal i com disposa la normativa vigent.

Al llarg de la dècada del noranta tots els centres públics de la comarca d' Els Ports i l'Alt Maestrat imparteixen el PEV. També hi ha una constant incorporació dels centres públics de les comarques del Baix Maestrat, La Plana Alta, La Plana Baixa, L'Alcalatén... als programes bilingües d'Ensenyament en Valencià i el d'Immersion, de forma que a totes les comarques són majoritaris. El PIP es va substituint pels dos anteriors, PEV i PIL, ja que aquests dos són més específics en l'atenció als trets lingüístics de l'alumnat i pel seu excel·lent desenvolupament curricular.

Aquest progrés de l'ensenyament en Valencià ha portat pràcticament a duplicar, a finals dels noranta, l'alumnat d'Infantil i Primària matriculat en els PEV/PIL (21.500 alumnes), prenent com a referència l'alumnat matriculat als mateixos programes el curs 94-95 (11.700 alumnes).

La major informació existent entre tota la comunitat escolar dels trets i finalitats dels Programes d'Educació Bilingüe, la sensibilització dels pares i mares per l'educació plurilingüe, la bo-

na tasca professional de molts docents i equips directius en l'aplicació dels PEV/PIL, l'actualització didàctica del professorat, els bons resultats de les avaluacions obtingudes per l'alumnat assistent als PEB, la implicació de la Inspecció Educativa en el compliment de les normativa vigent, la tasca de suport del Servei d'Ensenyaments en Valencià, la tasca de normalització d'alguns ajuntaments, les accions sindicals per la qualitat dels PEV/PIL, els Moviments de Renovació Pedagògica, la implicació d'entitats i col·lectius per la potenciació de la normalització del valencià: les Trobades d'Escoles en Valencià, Festes per la Llengua, etc. són alguns dels elements que han incidit en l'augment de programes, centres i alumnat escolaritzat en valencià, ja que es va aconseguit minimitzar els obstacles inicials que presentava el Sistema Educatiu Valencià.

Al llarg de la dècada dels noranta trobem les primeres incorporacions dels centres concertats, subvencionats amb fons públics, al PEV/PIL., com són el CC Lope de Vega de Castelló, el CC La Divina Providència de Vinaròs, i el CC Bisbe Pont de Vila-real. El procés d'incorporació de centres concertats al PEV/PIL s'ha anat desenvolupant poc a poc els següents anys.

També al llarg dels anys noranta s'han aplicat en la comarca de L'Alt Millars, zona històricament castellanoparlant, per voluntat manifesta dels pares segons normativa vigent, programes mínims d'educació bilingüe. Els municipis d' Ayódar, Cortes d'Arenoso, Ludiente, Sant Vicent de Cortes, Villahermosa i Zucaina tenen aprovat i autoritzat un PIP, que suposa impartir l'assignatura de valencià i el seu ús vehicular en altres matèries. La sensibilització per l'aprenentatge de llengües queda palès pels pares i mares de la comarca, i per extensió a la resta de famílies de les nostres comarques.

En resum podem dir que el curs 99-00 un total de 144 centres de les comarques de Castelló escolaritzaven en PEV/PIL el 25'5% de l'alumnat de tot el País Valencià, més alumnat que les comarques d'Alacant, que reflecteix l'a-

vanç de les nostres comarques en l'ensenyament.

El segle XXI continua reproduint les mateixes tendències fins aquí citades. Augment dels centres i línies en PEV/PIL que substitueixen el PIP, com per exemple la iniciació d'un nou Programa d'Ensenyament en Valencià als CP L'illa i Fadrell de Castelló, al CP Comte d'Aranda de L'Alcora, al CP Cervantes de La Vall, El Palmerar de Benicàssim o bé la duplicació de línies als CP Errando Vilar d'Almassora, al CP Santa Águeda de Benicàssim, al CP Carles Salvador de Castelló, al Baltasar Rull d'Onda o bé per la incorporació de nous centres concertats com el Verge del Carme de Vila-real. i el CC Verge del Carme d'Onda.

Nous factors han incidit sobre els PEV i PIL, com han estat la incorporació anticipada de l'anglès a Infantil o Primària, la incorporació d'alumnat sense coneixements de les dues llengües oficials del Sistema Educatiu Valencià, les noves tecnologies, etc. Són nous reptes que s'estan treballant dintre i fora de les escoles, en els programes bilingües més adients per a tot l'alumnat dels centres públics i concertats..

La constatació pragmàtica dels pares i mares del excel·lent rendiment del PEV/PIL, la major competència lingüística i didàctica del professorat, el treball coordinat dels serveis educatius de l'administració, el suport econòmic a les línies d'ensenyament o immersió, la participació entusiasta de tota la comunitat escolar en el procés de normalització, la constant supervisió dels sindicats de les mancances administratives, el suport de la societat civil al procés de normalització lingüística...indiquen que estem pel bon camí.

Globalment es pot afirmar que més del 86% de les línies educatives dels centres de les nostres comarques són en valencià. Aquest curs 03-04 són un total de 149 centres, amb 27.500 alum-

nes, amb un increment de 6.000 alumnes des del curs 99-00.

Tot això ens pot portar a la conclusió que a les nostres comarques en aquest vint anys d'ensenyament en valencià sí s'ha avançat en l'ensenyament de forma notòria, en relació a la primera premissa del preàmbul de la Llei d'ús i ensenyament, que citaven en el primer paràgraf. És suficient? Tot depèn del punt de vista amb que ens ho mirem. A les comarques d'Alacant i València no es dona el mateix percentatge, ni molt menys. Globalment la situació no és la mateixa. Som tant diferents les comarques de Castelló? Segur que hi ha altres raons molt objectives que expliquen eixes diferències. Però això és aigua d'un altre paner.

L'altre prisma que cal considerar és la segona premissa de la Llei, "la recuperació i ús (del valencià) com un dels factors d'identitat com a poble..." En aquest punt totes les comarques del País Valencià tenim el mateix nivell. Nefast procés de normalització i ús social. O es que volem una llengua sols per a conèixer-la?, no la volem utilitzar-la per a totes les coses de cada dia?, o potser som un poble a mitges? Les autoritats autonòmiques i municipals han planificar i actuar sense dilació amb més recursos econòmics i humans, per endreçar el procés de Normalització Lingüística de la nostra societat. O potser som un poble a mitges?

Ara que tinc vint anys, ara que encara tinc força, ara que no tinc l'ànima morta i em sento bullir la sang...utilitzem amb tots i a tot arreu la nostra llengua...ara!. Les persones humanes també tenim tasca. Clar que sí! Potser demà tindrem una llengua morta, el nou llatí del segle XXI. I un poble sense identitat. Això volem?

L'ensenyament i l'ús van agafats de la mà. De tots nosaltres depèn arribar a bon port.

Polítiques lingüístiques neoliberals al PV

1 Julià-Vicent Rey Nicolás
 Coordinador de Política Lingüística de l'STEPV-Iv

**La societat valenciana
 assisteix amb resignació
 i amb un cert conformisme
 a una situació de bilingüisme
 social substitutori
 i assimilacionista
 sense indicis de redreçament.**

**La diglòssia creix,
 continuem sense resoldre
 el conflicte lingüístic,
 el valencià resisteix
 per sobreviure i recula
 inexorablement mentre
 que la llengua de l'Estat es
 configura com una llengua
 expansiva que li usurpa tots
 els àmbits d'ús**

Ara només fa dos anys, celebràvem el 70é aniversari de la signatura de les Normes de Castelló, aquestes simbolitzen aquell moment històric d'acord, de concòrdia i de consens. Així mateix, l'any passat la Llei d'Ús i Ensenyament del valencià complia vint anys. També, el nou govern de la Generalitat valenciana mitjançant les seues primeres declaracions públiques creava unes expectatives molt optimistes envers la llengua.

Però, el País Valencià no és una excepció de les polítiques neoliberals. Som ara immersos en un moment en el qual no corren vents favorables cap a l'escola pública, valenciana i popular; i evidentment tampoc cap a la llengua dels valencians que ha de vehicular l'ensenyament al llarg de les nostres comarques i en el nostre sistema educatiu. Les accions són contundents. Primer el govern espanyol treu una llei orgànica (LOCE) d'aplicació a totes les comunitats autònomes on, d'acord amb la visió mesetària i centralista de la llei sense fer cap referència a l'estat plurinacional ni a la protecció de la diversitat lingüística i cultural de l'estat. Tot seguit, mitjançant els Reials Decrets que la desenvolupen, el govern espanyol augmenta a quatre hores setmanals l'ensenyament de l'espanyol i fa perillar el sistema educatiu valencià ja que dificulten l'aplicació dels programes d'Immersion Lingüística. Després, juntament amb la Generalitat Valenciana, el MECDC pren la decisió de diferenciar els títols de català i valencià aprofitant la nova ordenació dels ensenyaments de llengües a les Escoles Oficials d'Idiomes. Tot coincidint amb l'anunci de la Ministra d'Administracions Públiques, que les pàgines web del ministeri tindrien versions en català, euskara, valencià i galleg.

Mentrestant al País Valencià, se succeeixen les accions secessionistes, es prohibeix a Gandia que totes les escoles facen ensenyament en valencià, malgrat que la comunitat educativa així ho demana. Per altra banda, continua la impunitat amb què es produeixen els atacs a les seues de diferents Associacions Culturals, Casals Jaume I, Facultat de Filologia i la Llibreria de la Universitat de València.

Per tant, el conflicte lingüístic és una altra vegada al carrer. El nom no és el problema per a quasi ningú, no ho és per als usuaris de la llengua, els actuals i m'atreveix a dir que tampoc per als que ho poden arribar a ser, siga per via escolar, cívica o política. No és problema per al professorat en la seua tasca docent ni per a la resta de la comunitat educativa, no és problema per a les entitats cíviques i socials que fan un ús normal i quotidià. Els usuaris han entès fa temps que el nom no fa la cosa.

La societat valenciana assisteix amb resignació i amb un cert conformisme a una situació de bilingüisme social substitutori i assimilacionista sense indicis de redreçament. La diglòssia creix, continuem sense resoldre el conflicte lingüístic, el valencià resisteix per sobreviure i recula inexorablement mentre que la llengua de l'Estat es configura com una llengua expansiva que li usurpa tots els àmbits d'ús. El valencià continua sent la llengua minoritzada al País Valencià.

Ara bé, primerament cal reafirmar-se continuament en l'esperit d'acord, de consens que al si de la societat valenciana feu possible les Normes del 32, i després, reivindicar l'ús, l'ús social de la llengua al segle XXI, malgrat la globalització i les polítiques neoliberals que ens imposen. Un ús social com un element de progrés, de modernitat, de futur com les Normes van significar en el seu moment i en el devenir del temps.

El secessionisme lingüístic i les Escoles Oficials d'Idiomes

1 Manel Collado i Vergara
Secretariat Intercomarcal de l'STEPV de Castelló

Establir un títol de Valencià diferent del de Català en les Escoles Oficials d'Idiomes de tot l'Estat, va més enllà de la simple ignorància filològica, es tracta d'un atac frontal a la llengua i a la seua unitat.

La política lingüística del PP s'ha caracteritzat per una obsessió malaltissa, que a poc a poc ha anat convertint-se en pur histerisme, per intentar allò que la ciència, la lingüística, la filologia i, en general, el seny i la intel·ligència no han fet mai, parlar, naturalment, del que definia Fuster com: "la temptativa d'enfrontar una 'llengua valenciana' a la 'llengua catalana'". La gran fal·làcia és que els majors defensors d'això siguen, precisament aquells que no destaquen pel seu entusiasme per restablir la llengua dels valencians en el seu ús social, ni públic ni privat, o simplement de parlar-la; i aquesta constatació és vàlida per al senyor Pons, Conseller de Cultura, Educació i Esport i els seus immediats col·laboradors que recolzen el despropòsit d'incloure entre les llengües espanyoles el valencià, al costat del castellà, català, euskera i gallec, aprofitant la nova ordenació dels ensenyaments d'idiomes en les Escoles Oficials, segons l'acord de la comissió d'Ordenació Acadèmica del Ministeri d'Educació.

Establir un títol de Valencià diferent del de Català en les Escoles Oficials d'Idiomes de tot l'Estat, va més enllà de la simple ignorància filològica, es tracta d'un atac frontal a la llengua i a la seua unitat, potenciant el secessionisme lingüístic, clarament patrocinat pel neoliberalisme pepià, amb un objectiu clar i determinant, decidir sobre la vida i la mort de la nostra llengua, independentment de l'apel·latiu que se li done, independentment del nom que li donem.

Cal fer una profunda reflexió del pensament de Fuster, el qual fa més de 20 anys ja aventurava que no havia de preocupar-nos les ortografies dissidents, entre altres raons perquè no serien utilitzades pels seus inven-

tors, doncs aquests tenien prou amb el castellà, però calia estar alerta amb el "sano regionalismo" que com a primera mesura intentaria ofegar les llengües perifèriques i, cada dia, tenen més armes per aconseguir-ho, no fan concessions i estan contínuament planificant la "solució final" fins i tot amb "cambres de gas lingüístiques per a nens en les aules de les escoles, o amb els televisors a domicili".

El dia a dia ens permet visualitzar que Fuster coneixia a la perfecció els perills que ens envoltaven, i ara, una vegada més, el tenim al damunt; de cap nou, el govern intenta que hom qüestione la unitat de la llengua catalana i l'equivalència de les dues denominacions, malgrat tractar-se d'un principi històric, filològic i fins i tot legal, arribant a crear comissions per veure com denominem la nostra llengua, amb la fi de mantenir la confrontació i d'altres lluites estèrils, evitant així aspectes més importants com la defensa i la potenciació de l'ús social i normal de la llengua.

Els realment entesos, els coneixedors de la llengua, els filòlegs, els estudiosos, el professorat de valencià de les Escoles Oficials d'Idiomes valencianes, l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, la Mesa per l'ensenyament en valencià, la Xarxa d'universitats Institut Joan Lluís i tants i tants organismes ja han dit la seua, amb un denominador comú, el criteri universalment acceptat en la comunitat científica que, tant si rep el nom de català com el de valencià, es tracta d'una mateixa llengua i el seu ensenyament ha de presentar uns continguts que abracen totes les variants territorials d'aquesta, i per això, amb un únic currículum que pugua aplicar-se per les diferents comunitats autònomes, entenent-se aquest

nou intent de secessionisme com una intervenció injustificada des d'instàncies polítiques sobre una qüestió òbvia des del punt de vista acadèmic i científic, i que resulta especialment contraproduent en els moments actuals.

D'altra banda, com sindicalista no puc, no podem donar l'esquena al fet que un bon grapat del professorat amb titulació valenciana imparteix docència al Principat i a les Illes sense que a hores d'ara s'haja fet cap qüestionament; aleshores no es pot consentir que per decisions absurdes po-

lítiques s'haja de discernir en la docència, dues assignatures pretesa-ment distintes.

Per tot això, permeteu-me finalitzar aquestes reflexions amb una única possible conclusió, la demanda que la Comissió d'Ordenació Acadèmica del Ministeri d'Educació retire la proposta, i que, finalment, els òrgans polítics de govern desisteixen de qüestionar-se la unitat de la llengua tot i deixant al professorat treballar com fins ara, amb seny i professionalitat docent i lingüística. Gaudiu d'una felicitat trobada.

Hem recuperat el dret a somiar

1 Joan Peiró

Des del poder polític i des dels mitjans de comunicació s'ha amagat i s'ha manipulat la realitat cultural del país (de la Comunidad, hauríem de dir), per tal de diluir-ne la catalanitat constitutiva.

Tenim la veritat segrestada, segrestada pels nostàlgics d'una realitat en blanc i negre.

Els valencians portem més de vint anys instal·lats en un estrany país que no ha tingut una classe política digna d'una societat democràtica, moderna i europea.

Les persones que tenim l'edat necessària per recordar l'educació que vam rebre durant el franquisme –amb les oportunes racions de llet en pols americana durant els *recreos*, els preceptius cants del *caral·sol*, el mes de Maria i *la letra consangreentra*– i per recordar l'esperança, de primer, i la frustració, després, amb què visquérem els dies de la transició, hem tornat a sentir una mica, com a conseqüència dels lamentables i tristos episodis viscuts durant aquestes últimes setmanes, la flaire utòpica de pensar que el somni és possible, sobretot perquè el poble ha reivindicat, al carrer i a les urnes, el dret a saber la veritat. I els valencians portem molts anys, massa, que tenim la veritat segrestada, segrestada pels nostàlgics d'una realitat en blanc i negre, per aquells que van imaginar una transició des de la foscor a la penombra i que encara ens volen mantenir amb les persianes abaixades perquè no vegem la llum del sol.

Els valencians portem més de vint anys instal·lats en un estrany país que no ha tingut una classe política digna d'una societat democràtica, moderna i europea. Després d'una transició tancada de pressa i malament –sota la

destral de l'amenaça involucionista i amb l'atmosfera de violència i crispació secessionista perpetrada per la dreta local més nostàlgica del franquisme–, hem assistit durant les darreres dècades a un procés permanent d'agressió a la identitat valenciana, especialment virulenta en la qüestió dels símbols (el nom de la llengua, la bandera, el nom del país) i en tot allò que haja pogut suposar una mínima normalitat lingüística i cultural. Des del poder polític i des dels mitjans de comunicació s'ha amagat i s'ha manipulat la realitat cultural del país (de la *Comunidad*, hauríem de dir), per tal de diluir-ne la catalanitat constitutiva. No vull fer-me llarg, però crec necessari recordar, per exemple, les renúncies sobre les qüestions simbòliques, les prohibicions de la denominació de *català* per referir-se a la llengua dels valencians, l'aventura kafkiana de la recepció de TV3 al País Valencià, les supressions dels manuals escolars dels autors no nascuts en el marc geogràfic de les tres províncies, la censura lingüística, la vulneració sistemàtica i impune de la Llei d'ús i ensenyament del valencià per part dels responsables de Canal 9, la contestació de les sentències judicials que ofereixen símptomes

Tenim tot el dret a exigir que es respecte la nostra forma de sentir-nos espanyols, o de no sentir-nos-en, la nostra forma de ser europeus, i el dret a reivindicar la nostra identitat i la nostra dignitat individual i col·lectiva.

Tenim dret a somniar en una segona transició. Somiar no costa res i hauríem de recordar que els somnis, les utopies, són el motor de la història.

de normalitat en el camí cap al reconeixement de la unitat lingüística i cultural, la creació de l'AVL per tal de superar el "conflicte lingüístic valencià". I caldria recuperar tants altres episodis que es fa difícil explicar als nostres fills com hem pogut tenir uns polítics tan miserables o tan incompetents, uns polítics que han assumit durant vint anys la negació de la catalanitat dels valencians com a programa recurrent de govern i que, quan la realitat dels fets feia evident aquesta catalanitat, s'han encarregat de modificar-la a cop de decret. Només de pensar quina idea de conflicte lingüístic o de bilingüisme tenen aquesta gent ja és per posar-se a tremolar.

Estic convençut que mentre no recuperem la memòria i no exigim la veritat no tenim res a fer com a poble. Com a poble lliure, democràtic i modern, vull dir. Com a poble capaç de mirar el futur amb el cap alt, amb dignitat, entre els altres pobles d'Europa.

Ara que el poble vol saber la veritat, hem vist una mica de llum i tenim tot el dret a pensar que el somni és possible. Tenim tot el dret a somiar en el reconeixement públic i oficial de la unitat de la llengua, en la despenalització del nom de l'idioma, en una política lingüística i cultural que estimule d'una forma eficaç l'ús de la llengua

catalana en tots els àmbits públics, en el reconeixement de la realitat pluricultural i plurilingüística de l'Estat Espanyol, en l'oficialitat de la llengua catalana a les institucions europees i estatals, en una televisió valenciana de qualitat i íntegrament en català, en la transparència informativa, en un ensenyament públic decent, en una classe política que es pose, definitivament, al servei dels ciutadans i no dels seus interessos particulars (econòmics o ideològics, tant se val). Tenim tot el dret a exigir que es respecte la nostra forma de sentir-nos espanyols, o de no sentir-nos-en, la nostra forma de ser europeus, i el dret a reivindicar la nostra identitat i la nostra dignitat individual i col·lectiva.

Tenim dret a somniar en una segona transició que ens permeta obrir les finestres, deixar entrar l'aire que purifiqui l'ambient del piset i sentir com els raigs de sol ens acaronen la pell. Ja sé que em direu que tot plegat no deixa de ser una ingenuïtat i que a una certa edat és una mica ridícul pecar d'ingenus. Però somiar no costa res (i, si podem somiar en colors, millor). I, a més, de tant en tant hauríem de recordar que els somnis, les utopies, són el motor de la història.

Edita

Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià-Intersindical Valenciana (Stepv-iv)

Unió Intercomarcal de Castelló

C/ Marqués de Valverde, 8 • 12003 Castelló de la Plana

Tel: 964 26 90 94 Fax: 964 23 29 52

correu-e: castello.stepv@intersindical.org

Disseny Ramon París

Imprimeix 4 Colors • Tel. 964 401 912

Dipòsit legal CS-66-2004

Tombatossals és una publicació del STEPV-IV que pren l'apel·latiu del personatge mitològic nostrat, creat per Josep Pascual Tirado, que simbolitza la tenacitat i la intel·ligència davant les adversitats, i té com a finalitat construir un món més just i solidari.

Castelló
UNION INTERCOMARCAL DE CASTELLÓ